

den. Vi har ikke noget imod, at der træffes saadanne Foranstaltninger i København; men naar de vil have alle disse Behageligheder, maa deres Skatteydere selv betale det og ikke have Statskassens Tilskud dertil.

Sluttelig vil jeg sige til det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen), at jeg er taknemmelig for den Tilslutning, han gav de Tanker, jeg udtalte med Hensyn til Vanskeligheden ved en Skattegrænse, og jeg vil med Interesse hjælpe det ærede Medlem til at finde noget, der er bedre end det her foreslaaede. Derimod er jeg ikke enig med det ærede Medlem i, at det vil være rigtigt at gaa bort fra Hjælpekasserne og ikke lade dem uddele Pengehjælpen, men lave særlige kommunale Udvalg. Det vil blot være at give det Udseende af, at Hjælpekassernes Hjælp i højere Grad er Fattighjælp. Lad os endelig holde fast paa, at Hjælpekasserne er de frieste, vi i det hele taget har, og lad os ikke lave særlige kommunale Udvalg til denne Uddeling. Lad os holde paa, at Hjælpekasserne er saa gode, at der ingen Grund er til at lave andre Institutioner for Uddelings Skyld herhjemme.

Foss: Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at jeg ikke rigtig havde forstaaet, hvad Meningen var med Sukkerkortene, men det har jeg netop. Det er netop ikke en Foranstaltning, der er truffet, fordi det er konstateret, at vi mangler Sukker, men for at regulere en vis tilstedeværende Beholdning, saaledes at den ikke er ligelig tilgængelig for alle, men fordeles paa en ganske bestemt Maade. Med Hensyn til Ligeligheden vil man maaske sige: Ja, man skal netop have lige meget hver pr. Individ, men det kommer ikke til at passe, og det er et stort Spørgsmaal, om hele Foranstaltningen ikke kommer til at genere netop dem, den vil hjælpe. Det ser man bedst, naar man ser hen til Industrien, det vil i dette Tilfælde ikke sige nogen særlig stor Industri, men f. Eks. Bagerne over hele Landet. Af de Tal, der har foreligget, kan man se, at en Families Sukkerforbrug i København er mindre end en Families Sukkerforbrug paa Landet, fordi den første faar en stor Del af sit Sukkerforbrug igennem Bagerne i Form af Wienerbrød eller Konfekt og den Slags Ting. Hvis man vil gaa den Vej, Ministeren har tænkt sig, tror jeg ikke, man vil kunne undgaa at skaffe hele denne lille Industri og Haandværk ganske betydelige Vanskeligheder.

Det er naturligvis svært at udtale sig derom, eftersom der endnu ikke, saa vidt mig bekendt, foreligger en Ordning, og det er vanskeligt at sige noget derom forinden. Men hvis man var gaaet den simple og naturlige Vej, naar man endelig vil regulere Prisen, at indføre det manglende Sukker og havde ladet de to eller tre Raffinaderier, hvor mange det nu er, fordele det udenlandske Sukkers højere Pris paa den samlede Sukkermængdes Pris, saa vilde man være kommet til en ganske lille Forhøjelse pr. kg, navnlig forudsat, at der dog før eller senere skal indtræde en Forhøjelse af Sukkerprisen af Hensyn til Roedyrkerne, hvilket jeg maa gaa ud fra, og saa vil Forhøjelsen med nogle faa Øre pr. kg betyde saare lidet for en Families Sukkerforbrug. Nu laver man en kunstig Foranstaltning, hvis Virkning man ikke kan overse, og jeg er bange for, at det vil gaa med den, som det er gaaet med Fiskeordningen. Der vil komme mange Vanskeligheder og megen Utilfredshed; det vil blive et frygteligt Arbejde, og det vil koste ikke saa faa Penge, mellem $\frac{1}{2}$ og $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., at sætte det hele i Scene, og det vil volde Detailhandelen store Vanskeligheder. Og hvad opnaar vi saa? Hvis de har en saa uhyre Arbejds trang oppe i Indenrigsministeriet, var det saa ikke bedre at anvende Kræfterne paa at bringe god Orden i de Foranstaltninger, der allerede er truffet? Jeg tror, der var Arbejde nok at gøre endda.

Jeg vil blot sige to Ord i Anledning af Ministerens Udtalelse om det sibiriske Korn. Det, Ministeren har sagt i Landstinget med Hensyn til Købet i Sibirien, at dette Forsøg blev gjort efter gentagen og indtrængende Opfordring af mig, er ikke rigtigt. I Januar Maaned, da Forslaget om at købe Korn kom frem fra den overordentlige Kommission, og der var tilføjet: „i Rusland“, var Tanken at forsøge at faa Korn over Finland og Sverige til Danmark, fordi man vidste, at Sverige havde faaet ordnet sig med Rusland og havde faaet Lov til at købe Korn derovre. Der var ikke mindste Tanke om at købe Korn ude i Sibirien og føre det over Kotlas og Arkangelsk til Danmark. Det var en Idé, men det var ikke den højtærede Ministers og heller ikke min.

Indenrigsministeren (Rode): Om det sidste Spørgsmaal skal jeg kun sige, at naar jeg har sagt, at Købet skete efter gentagen og indtrængende Opfordring af det ærede Medlem (Foss), er det selvfølgelig-